

Barbara Elżbieta Ciborska z domu Drabarek, urodziła się w 1944r. w Bojmie (woj. mazowieckie), dzierżoniowianka od ponad 40 lat. Wykształcenie wyższe magisterskie, specjalność nauczycielska. Absolwentka Liceum Ogólnokształcącego im. Bohaterów Grunwaldu w Pasłęku, Studium Nauczycielskiego w Poznaniu, kier. filologia polska oraz Uniwersytetu Wrocławskiego, kier. filologia polska.

Po ukończeniu studiów podjęła pracę w Szkole Podstawowej im. Jana Brzechwy w Brzeźnie pow. poznański. Wróciła do Wielkopolski, ponieważ po uzyskaniu dyplomu Studium Nauczycielskiego w Poznaniu podpisała umowę stypendialną z Inspektoratem Oświaty Poznań Nowe Miasto, więc zobowiązana została do przyjęcia propozycji pracy na tym terenie.

W Brzeźnie przepracowała do 1973r. Była nauczycielką języka polskiego i wychowania obywatelskiego oraz pełniła (od roku 1968) funkcję zastępcy dyrektora szkoły. Założyła drużynę harcerską, która otrzymała imię Ludwiki Wawrzyńskiej (z harcerstwem związana była od szkoły podstawowej, a w czasie studiów pracowała w studenckim kręgu instruktorskim, stopień harcmistrza uzyskała w 1967roku). Drużyna specjalizowała się w dwu dyscyplinach: młodzieżowa służba ruchu i opieka nad mogiłami ofiar transportów hitlerowskich - ludzi wywożonych do obozów koncentracyjnych. Harcerze odnaleźli mogiły na trasie między Swarzędzem i Neklą na nasypie kolejowym (dokładnie dziewięć mogił), dbali o nie, zapalali znicze na Wszystkich Świętych i w każdą rocznicę zakończenia wojny.

31 sierpnia1973 roku Barbara Ciborska (na własną prośbę) pożegnała Brzeźno i 1 września rozpoczęła pracę na stanowisku zastępcy dyrektora w Szkole Podstawowej nr 1 w Złotym stoku. W 1976 roku powierzono jej funkcję dyrektora tej szkoły, a 15 sierpnia 1978 roku powołano ją na stanowisko zastępcy gminnego dyrektora szkól w Złotym Stoku. W 1979 roku, w związku z konieczną przeprowadzką do Dzierżoniowa zrezygnowała z pracy w złotostockiej oświacie.

Mieszka w Dzierżoniowie od 1979 roku (do października pracowała jeszcze w Złotym Stoku). Po urodzeniu dziecka przebywała (do 31 sierpnia 1980r.) na urlopie macierzyńsko-wychowawczym, a od 1 września została zatrudniona w Wydziale Oświaty i Wychowania w Dzierżoniowie na stanowisku wizytatora ds kadr. Zgodnie z przepisami, aby zachować ciągłość w pracy pedagogicznej, uczyła języka polskiego w Szkole Podstawowej nr 3 w Dzierżoniowie w wymiarze 5 godzin tygodniowo.

W roku 1984 prowadziła też drużynę harcerską przekazaną przez druhnę Marię Kwiatkowską. Nadzorowała, w ramach obowiązków wizytatora Szkołę Podstawową nr 3 i Szkołę Podstawową nr 7 w Dzierżoniowie, prowadziła wizytacje problemowe we wszystkich dzierżoniowskich placówkach oświatowych (było ich wtedy 22 łącznie z biblioteką pedagogiczną i poradnią pedagogiczno-wychowawczą). Przyjmowała dziesiątki telefonów dziennie, rozstrzygała spory, dbała o dobre relacje między nauczycielami, zwłaszcza w szkołach „podopiecznych”. Na początku lat osiemdziesiątych organizowała tzw. akcję socjalną, nawiązując kontakty z okolicznymi rolnikami i sadownikami, aby zaopatrywali oni wszystkich pracowników oświaty w ziemniaki, warzywa i owoce za niewielką cenę. Płody rolne dostarczane były na zamówienie osób, które życzyły sobie dostawy.

W okresie pracy w Wydziale Oświaty Barbara Ciborska była członkiem Komisji Mieszkaniowej, odwiedzała w domach tych, którzy ubiegali się o mieszkania zastępcze lub większe komunalne. Poznała wtedy warunki, w jakich mieszkały wielodzietne rodziny albo samotni nieporadni ludzie. W wielu wypadkach usilnie zabiegała o przydzielenie mieszkania, interesowała się też późniejszymi losami rodzin, które je otrzymały. W 1986 roku została na krótko oddelegowana z Wydziału Oświaty do pracy na stanowisku rzecznika prasowego w Wojewódzkim Komitecie ZSL, po roku skorzystała z przyjęcia posady w II Liceum Ogólnokształcącym w Dzierżoniowie. Ponownie wróciła do pracy w szkole i znalazła się, jak twierdzi, na swoim miejscu. Uczenie młodzieży literatury i przekazywanie wiedzy o języku dawało jej ogromną satysfakcję, każda dobrze zdana przez uczniów matura była jej osobistym sukcesem.

W II LO przez 10 lat była opiekunem Samorządu Uczniowskiego, prowadziła teatr szkolny, przez wszystkie lata pracy w tej szkole kierowała Komisją Socjalną, organizowała uroczystości szkolne (np. niezapomnianymi spektaklami były te związane z 40-leciem i 50-leciem istnienia szkoły), spotkania z okazji świąt współpracowała z Dzierżoniowskim Ośrodkiem Kultury, bibliotekami – miejską i pedagogiczną, włączała uczniów do przygotowania konkursów różnego typu, których organizatorem była szkoła, a w których uczestniczyli uczniowie z innych szkół. Przez cztery lata (1999-2003) wraz ze swoją klasą prowadziła akcję zbiórki niezbędnych artykułów dla Państwowego Domu Dziecka w Piławie Górnej, dzieci z tej placówki czekały zawsze niecierpliwie na „przyjaciół z II LO". Przez 6 lat (1993-1999) współorganizowała wymianę młodzieży II LO ze szkołą niemiecką w Gintzheim, była też przez te lata opiekunem młodzieży wyjeżdżającej do Niemiec i gościła w swoim domu nauczycieli z zaprzyjaźnionej niemieckiej szkoły. W 2004 roku przeszła na emeryturę, ale pozostała w szkole, pracując w niepełnym wymiarze godzin do roku 2011.

Od 2003 roku pracuje w redakcji Rocznika Dzierżoniowskiego. Pełni w niej funkcję korektorki, pisze także teksty poświęcone, np. działalności TMD, relacjonuje ważne wydarzenia (np. przebieg konferencji regionalistów, jubileusz 60-lecia istnienia II LO itp.). Przez ostatnie sześć lat prowadziła dział „Z nami i wśród nas", opracowała ponad dwadzieścia sylwetek ludzi zasłużonych dla Dzierżoniowa. Od kilku lat jest odpowiedzialna za dział Tempus fugit, napisała też kilka wspomnień o ludziach, którzy odeszli na zawsze. Rocznik Dzierżoniowski traktuje jak coś niezwykle istotnego w jej życiu, trwały ślad przynależności do społeczności miasta, które stało się jej miastem na zawsze.

W 2018 roku włączyła się do pracy nad przygotowaniem II tomu publikacji „Mieszkańcy Dzierżoniowa" poświęconej byłym pracownikom Diory. Poza przeprowadzeniem i opracowaniem trzech wywiadów zajęła się także korektą i opracowaniem redakcyjnym. Od kilku lat pisuje do pisma redagowanego przez Dolnośląskie Towarzystwo Regionalne pn. „Dolny Śląsk". Jest członkiem Towarzystwa Miłośników Dzierżoniowa od 2003 roku, przez trzy kadencje była sekretarzem Zarządu. Włącza się aktywnie do realizacji wszelkich zadań podejmowanych przez tę organizację.

Uroczystego wręczenia aktu nadania medalu dokonał Marian Andrzej Darakiewicz, przewodniczący Rady Miejskiej Dzierżoniowa VIII kadencji, 25 listopada stycznia 2019 roku.

powrót do listy